

□ EXPOSICIONS TEMPORADA

LOVE INDIFERENCE. **AURELI RUIZ A CAL MASSÓ**

// ASSUMPTA ROSÉS

El Centre d'Art Cal Massó a Reus, primer equipament públic per a l'art contemporani a les nostres comarques.

A finals dels vuitanta, amb les expectatives obertes per la democràcia i coincidint amb una etapa de molta i bona activitat artística, es començà a demanar un centre d'art contemporani per a Reus. Fa pocs dies vam assistir a la inauguració del Centre Cal Massó. Molts dels que llavors eren joves artistes i actius organitzadors hi van acudir amb alguns quilos més o alguns cabells blancs o directament tirant a calbs. Ha costat una mica massa arribar-hi però a la festa d'inauguració tots estàvem contents i il·lusionats amb el nou equipament. Reus, malgrat la tardança, torna a ser capdavantera en equipaments culturals. Cosa estranya, hi havia pocs artistes joves. Potser ells troben la cosa més natural que el centre obri i ja hi aniran qualsevol altre dia, quan hi hagin activitats regulars i se'ls ofereixin serveis. Potser la baixada de guàrdia dels darrers anys en programacions d'art a la ciutat es nota i caldrà tota una feina per dinamitzar el sector dels creatius i fidelitzar

el públic.

El Centre Cal Massó s'ha fet en els antics magatzems de vins d'aquest nom, un edifici bastit per l'arquitecte Pere Caselles en un estil més noucentista que modernista. És una casa amb encant, amb qualitats de construcció, principalment pel treballat de pedra a la façana i per les voltes de rajola a l'interior, que la singularitzen. La restauració, molt respectuosa i austera, ressalta els espais i el treball dels artesans constructors. S'han dissenyat els elements auxiliars i el mobiliari, donant-li protagonisme a la fusta de pi, tractada amb certa rusticitat, recordant les caixes d'embalatge habituals en els magatzems. De fet, només s'ha adequat la primera part i queda encara un espai per restaurar que donarà moltes més possibilitats d'actuació.

La programació serà el *quid* de la qüestió. Les institucions han de dotar ara el centre d'uns mitjans econòmics i humans generosos que permetin una oferta de qualitat, serveis realment potenciadors de la creació i l'experimentació, produccions pròpies competitives i exportables, i garantir el col·leccionisme públic amb visió de futur.

La primera exposició amb el títol *Love indifference* està dedicada al treball recent d'Aureli Ruiz, que feia molt de temps que no exposava a Reus. És una gran instal·lació que ocupa el local i s'estén a la Galeria Antoni Pinyol i a

la Sala d'exposicions del Centre de Lectura. Un espai, aquest darrer, que m'omple de nostàlgia i disgust cada cop que el veig tan desaprofitat. Però torno al treball de l'Aureli. El motiu central són unes teles daurades de protecció i manteniment de la calor, de les que s'utilitzen per urgències mèdiques. Amb uns elements molt senzills: dibuixos a la paret grans superfícies esteses, unes peces de vestuari i coixins fets amb aquesta tela, l'artista ha creat uns espais de recer, vistosos, càlids, amb les poderoses connotacions simbòliques de l'or, juxtaposades a objectes quotidians, protectors, que evocuen fragilitat. Trobem també unes peces fetes amb plastilina que s'articulen a la paret com uns membres estanys, i una sèrie de petits dibuixos sobre paper que aporten un ampli repertori de formes imaginàries, familiars i misterioses alhora. Destacaria la manera com la instal·lació de tela, els dibuixos, la projecció d'un vídeo i les, diguem-ne escultures, s'integren amb harmonia, creant una mena d'organisme natural, al marge de les convencions dels gèneres. La qualitat intimista és una característica habitual en el treball de l'Aureli que sempre mostra, en els dibuixos, una gran capacitat per crear formes originals que podrien materialitzar-se, convertir-se en coses tangibles i, fins i tot, en éssers vius. La possibilitat que els petits esbossos o els grans dibuixos de paret puguin arribar a fer-se reals queda, de moment, subjecta a la imaginació de l'espectador.